

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.015/2023/5. szám

A felperesek:

(I. r. felperes neve) ((lakcím) I. rendű

(II. r. felperes neve) ((lakcím) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Kincses István Ügyvédi Iroda (iroda címe., ügyintéző: dr. Kincses István ügyvéd)

Az alperesek:

(I. r. alperes neve) (cím.) I. rendű

(II. r. alperes neve) (cím.) II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Letavecz Ilona ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

személyiségvédelmi igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Gyulai Törvényszék 14.P.20.142/2022/12.

A fellebbezést benyújtó felek:

felperesek, 14.P.20.142/2022/13.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. és II. rendű alperesnek, mint együttes jogosultaknak 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal bevételi számlájára – annak esedékességekor személyenként 48.000 (negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat meghozatalát követő 60. napon belül válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek 2017 júniusában költöztek az alperesek (település neve) kertvárosi övezetében található ingatlanának szomszédságába. Lakóépületük hátsó része az alperesek ingatlanának udvarára néz. A lakóépületek között udvar van, azokhoz hátul kert tartozik.

[2] A felperesek több kutyát és macskát tartanak. A kutyák nappal az udvar egy lerekesztett részén tartózkodnak, éjszakára bezárják őket.

[3] Az alpereseknek a felperesek odaköltözésekor egy németjuhász fajtájú kutyájuk volt, majd 2021 márciusában egy labrador keverék kölyökkutyát vettek magukhoz. A kutya megugatja az utcán kutyát sétáltatókat, a postást és az idegen macskákat, reagál a környezeti zajokra, különböző ingerekre. Napközben az udvaron szabadon van, este 20.00 óra körül viszont elzárják az ingatlan végétől a baromfiudvarig terjedő területre, hogy távolabb legyen a felperesek ingatlanától.

[4] A felperesek 2021 augusztusától zavarónak érezték az alperesek kutyájának ugatását, vonyítását. 2022 augusztus-szeptemberében befalaztatták az alperesek udvarára néző konyhaablakukat, csökkentve ezzel a kutyaugatás zavaró hatását. Az alperesek – miután a problémát jelezték nekik – kamerát szereltek fel, amely kép- és hangfelvételt rögzített az ugatásról. A felvételek alapján azt tapasztalták, hogy kutyájuk jellemzően akkor ugat, amikor a felperesek az ingatlanukban kiabálnak, az ajtót csapkodják.

[5] A felperesek 2022. január 6-án levélben felszólították az alpereseket a számukra „zaklatás szintjét elérő” kutyaugatás megszüntetésére, majd a helyi jegyzőhöz fordultak birtokvédelem iránt, aki az ügyben hatásköre hiányát állapította meg.

[6] A peres felek közvetítői eljárásban is részt vettek, az alperesek ennek eredményeként zárják el a kutyájukat esténként.

A kereset és az ellenkérelem

[7] A felperesek keresetükben kérték megállapítani, hogy az alperesek megsértették és folyamatosan megsértik a magánéletük és a magánlakásuk nyugalamához fűződő személyiségi jogaikat, eltiltani őket a további jogsértéstől és személyenként 500.000 forint sérelemdíjban marasztalni. Perköltségigényt is előterjesztettek.

[8] Állították, hogy az alperesek nagytestű kutyája éjjel-nappal folyamatosan, hangosan ugat, vonyít, amivel ellehetetleníti éjszakai pihenésüket, ezért munkahelyükre fáradtan érkeznek. Érvelték azzal is, hogy emiatt stresszben élnek, ami hosszú távon negatívan hathat egészségükre. Megítélésük szerint az alperesek nem tesznek meg mindent annak érdekében, hogy a kutyájuk ne ugasson: nem alkalmaznak ugatásgátló nyakörvet és más módon sem követelik meg, hogy az ugatást abbahagyja. Kifejtették, ha az ugatás nevelési-oktatási hiányosságokra vezethető vissza, akkor az alperesek felelősséggel tartoznak az ezzel összefüggő felperesi jogsérelmekért. Kiemelték: a magánlakásuk és magánéletük zavartalanságához fűződő jog megelőzi az alperesek kutyatartáshoz való jogát. Álláspontjuk szerint az alperesek nem együttműködőek, magatartásuk megalapozza az előterjesztett sérelemdíj iránti igényt. Keresetük jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42-43., 2:51-52., 2:54., 2:21-23. §-aira hivatkoztak.

[9] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását, a perben felmerült költségeik megtérítését kérték.

[10] Védekezésük szerint 10 éve élnek (település neve) kertvárosi övezetében, ahol mindig tartottak kutyát. Jelenlegi kutyájuk szófogadó, nem ugat többet, mint más ebek. Hangsúlyozták, hogy a felperesek jelzését követően a kutya mozgásterét leszűkítették: a felperesek ablakához közeli területet lekerítették, így azt nem tudja megközelíteni. Előadásuk szerint az állatot megfelelően nevelik és tartják, ugatása az éjszakai pihenést nem zavarja, nem lépi túl a szükséges és a környezet által elviselhető mértéket. Kutyatartásuk megfelelősége körében a kedvtelésből tartott állatok tartásáról és forgalmazásáról szóló 41/2010. (II.26.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm.rendelet) 14. § (2) bekezdésében foglaltakra utaltak. Rámutattak, hogy a zavarás mértékének meghatározása a bírói mérlegelés körébe tartozik, amelynek során a felek érdekeinek egybevetését kell elvégezni (Kúria Pfv.III.20.650/2015/6.). Kifejtették, hogy csak azok a behatások lehetnek jogsértőek, amelyek elviselésére a fél az együttélés követelményeiből adódóan nem köteles, illetve amelyek meghaladják a mindennapi élettel járó kockázatokat, kellemetlenségeket. Vitatták, hogy magatartásuk jogsértő lenne, ennek alátámasztásaként eseti döntésekre hivatkoztak (BH2016. 241., BDT2013. 2841., BDT2016. 3510., Szegedi Ítéltábla Pf.II.21.168/2017/7.). Kérték figyelembe venni, hogy a felpereseket terhelte a perben a személyiségi jogsértés tényének bizonyítása. Megjegyezték, hogy egészségkárosodás bekövetkeztét nem igazolták.

Az elsőfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 50.000 forint perköltséget, továbbá az állam javára 25.500 forint elsőfokú eljárási illetéket.

[12] Határozatának indokolásában előjáróban idézte az Alaptörvény egyes rendelkezéseit [1. cikk (1)-(3) bekezdés, VI. cikk (1)-(2) bekezdés, XX. cikk (1) bekezdés], valamint a Ptk. 5:23. §-át, 2:42. § (1) bekezdését, és 2:43. § a)-b) pontját. Kifejtette, mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez, megkövetelheti, hogy a magán- és családi életéhez való jogát mindenki tiszteletben tartsa, e jogok megsértése esetén igénye érvényesítését senki ne gátolja. Rámutatott: a magánlakáshoz fűződő jog védelmének alapja az a lehetőség, hogy a személy olyan autonóm szférát alakíthasson ki, ahol mástól nem zavartatva, saját elhatározása szerint határozhatja meg életfeltételeit, életvezetési gyakorlatát. Leszögezte, hogy e jog megsértését a szükségtelen zavarás valósítja meg, azaz amely mások jogos érdekeit az adott körülmények között fennálló tűrési kötelezettségüket meghaladó mértékben sérti. Megítélése szerint a magánlakás zavartalan használatához hozzátartozik, hogy nyitott ablaknál lehessen pihenni, aludni, egyéb tevékenységet végezni.

[13] Hivatkozott a kutyatartás Korm. rendelet 14. § (2) bekezdésében rögzített alapvető szabályára, nevezetesen, hogy az állat tartása lehetővé tegye annak természetes viselkedését, ugyanakkor a környező lakóközösség kialakult élet- és szokásrendjét tartósan és szükségtelenül ne zavarja. Részletezte a felelős gazdától való elvárható magatartást.

[14] Megállapította, az alperesek megfelelő körülmények között tartják kutyájukat, biztosított az igényeit kielégítő mozgástér, táplálás, orvosi ellátás és a szeretetteljes emberi kapcsolat. Kifejtette azt is, hogy a kutya fokozottabban igényli gazdái közelségét, ami nagyobb mértékű odafigyelést követel az alperesek részéről, el kell fogadtatniuk vele, hogy nem tudnak a nap minden szakában vele lenni. Felvetette a felperesek felelősségét viselkedésük, az alperesek kutyájához való hozzáállásuk kapcsán, ami a kutya viselkedésére negatívan hathat. Úgy vélte, a felek szemlélete a kutyatartásról merőben eltérő. A felperesek által javasolt fegyelmezési módszereket nem tartotta elfogadhatónak (pálca használata, ugatást gátló nyakörv) és rámutatott, hogy a kutya hangszálának átvágása a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 244. § (1) bekezdése értelmében állatkínzásnak minősül.

[15] A bizonyítékok mérlegelése során jelentőséget tulajdonított annak, hogy a tanúk közül csak a felperesek családtagjai és ismerősei tartották a kutya ugatását elviselhetetlennek, míg az érdektelennek tekinthető, a peres felek szomszédságában lakó tanúk nem számoltak be elviselhetetlen, megállás nélküli ugatásáról, vonyításáról. Kirekesztette a bizonyítékok köréből a felperesek által a kutya ugatásáról készített, pendrive-on csatolt hangfelvételt (a továbbiakban: felvétel) és azt nem értékelte perdöntő bizonyítékként sem, mert nem ismertek a felvételek készítés körülményei.

[16] Megállapította, hogy a felperesek a környezetükben zajló eseményeket, történéseket és azok hanghatásait fokozott érzékenységgel élik meg: nehezen tűrik az utcai kutyasétáltatást, a szomszéd gyermekének biciklizését. Az egyéni túlérzékenységet azonban a jogsértés megállapítása szempontjából nem találta figyelembe vehetőnek.

[17] Mindezek alapján az alperesek kutyájának ugatását nem tekintette olyannak, ami tartósan és szükségtelenül zavarná a felpereseket, s amivel összefüggésben a magánélethez és magánlakás nyugalmaához fűződő személyiségi joguk sérülne. Véleménye szerint kertvárosias környezetben számolni kell kutyatartással és azzal, hogy az ebek változó intenzitással és időpontokban ugatnak, reagálnak a környezetük hatásaira, amit az ott lakóknak el kell viselniük.

[18] Utalt arra is, hogy a felperesek nem bizonyították egészségkárosodásukat, továbbá nem állapítható meg egyértelmű oksági kapcsolat az alperesek kutyájának ugatása és az I. rendű felperes kimerültsége között.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[19] Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésükben a felperesek annak megváltoztatását és a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték.

[20] Kifogásolták az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelése körében kifejtett tevékenységét, a csatolt felvétel bizonyítékok köréből történő kirekesztését. Ellentmondásosnak tartották az elsőfokú ítélet [37] bekezdését, mert egyfelől azt rögzíti, hogy a felvételt a bíróság nem vette figyelembe perdöntő bizonyítékként, majd azt, hogy kizárja a bizonyítékok köréből. Hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a bizonyíték jogsértő volta és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 269. §-ára. Álláspontjuk szerint ugyanakkor a felvétel igazolja az alperesi jogsértés tényét. Kérték e bizonyítékot a másodfokú eljárás során értékelni. Megjegyezték, amennyiben az elsőfokú bíróság a bizonyítékot jogsértőnek ítélte, arról tájékoztatnia kellett volna a

felpereseket, ennek hiányában mindvégig abban a tudatban voltak, hogy azt az érdemi döntés meghozatala során figyelembe veszi. Kifogásolták azt is, hogy az anyagi pervezetés e lehetőségével sem élt, ezért döntése sérti a Pp. 237. és 269. §-ában foglaltakat. Kiemelték: az alperesek sem kérték a felvétel kizárását a bizonyítékok közül, azt csupán amiatt nem fogadták el, mert a készítésének körülményei nem voltak tisztázottak. Magatartásuk azonban rosszhiszemű, hiszen tagadásukkal szemben saját gyermekük igazolta tanúvallomásában, hogy a felvételeken az ő kutyájuk ugatása hallható, nyilatkozatukat mégsem módosították. Okfejtésük szerint ezzel egyben bizonyítottá vált a felperesi tényállítás is, amely a személyiségi jogsértés alapja.

[21] Hangsúlyozták, az alperesek kamerafelvételei nem alkalmasak a felperesi felvétel cáfolatára, mert sosem hivatkoztak arra, hogy azok nem egyeznek a felperesek által készítettékkel. Véleményük az volt, hogy azokat az alperesek a valóság elfedése érdekében nem csatolták, amit rosszhiszemű pervitelként kértek értékelni.

[22] Ellentmondásosnak tekintették, hogy az elsőfokú bíróság egyfelől az alperesek kutyatartását kifogástalannak minősítette, másfelől megállapította, hogy a kutya fokozottabban igényli gazdájának közelségét, amit ugatással juttat kifejezésre. Úgy vélték, ha a kutya hosszantartó öblös ugatása és vonyítása az elégtelen kutyatartás következménye, akkor ez cáfolja a fenti, elsőfokú ítéletben írt ténymegállapítást, amely miatt az a Pp. 346. § (3) és (4) bekezdésébe ütközik.

[23] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a további bizonyítékaikat sem értékelte, így azt, hogy a konyha ablakát be kellett falazniuk az elviselhetetlen kutyaugatás miatt. (tanú 1. neve) is – tanúvallomásából kitűnően – annak zavaró hatása miatt költözött el a tervezettnél hamarabb a felperesektől, ami a pihenés objektíve lehetetlenné válását támasztja alá. Emellett lényegesnek tartották, hogy az alperesek saját döntésük alapján korlátozták a kutya mozgásterét, amire nem került volna sor, ha a kutyaugatás elviselhető mértékű. (tanú 2. neve) tanúvallomása pedig – megítélésük szerint – alátámasztotta, hogy a kutya tűrhetetlen ugatása indokolta a konyhaablak befalazását.

[24] Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tanúk lakóépületei és a peres felek ingatlanai közötti távolságot, mert míg a felek lakóházai között az 3 méter, addig a tanúk ingatlanai 22, 33, illetve 55 méterre helyezkednek el a kutyaugatás helyétől, ezáltal a tanúk azt sokkal kevésbé hallják.

[25] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bírő a személyes álláspontját rögzítette ítélete [33] bekezdésében, amit ha köztudomású ténynek tekintett, arról tájékoztatást kellett volna adnia. Mivel ezt elmulasztotta, az ott írtakat személyes véleményeként, egyben elfogultsága bizonyítékaként kell értékelni.

[26] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a őket kötelezte a kutyaugatás tűrésére, ezzel a kutya jogait az emberi jogok fölé helyezte, ami sérti a tisztességes eljárás követelményét.

[27] Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[28] Indokolásuk szerint a felvétel kirekesztése a bizonyítékok sorából nem eljárási szabálysértés, az a készítési körülmények ismeretének hiányában a személyiségi jogsértést nem bizonyítja. Úgy vélték, hogy a perben nem sérült sem a Pp. 263., sem a 268. §-a, az anyagi pervezetés a jogszabályi előírásoknak megfelelt, a bizonyítási szükséghelyzet Pp. 265. § (2) bekezdésében írt feltételei pedig nem álltak fenn.

[29] Érvelésük szerint nem ellentétes a felelős kutyatartással az, ha a kutya ugatással fejezi ki gazdája hiányát. A kutyaugatás a kertvárosi lakóövezetben megszokott, nem valósít meg szükségtelen zavarást. Kiemelték: a felperesek odaköltözésükkor is tudomással bírtak arról, hogy az alperesek kutyát tartanak, ami ugat. Lényegesnek tartották azt is, hogy a zajhatás mérséklése érdekében a kutyát távolabbra zárták a felperesek ingatlanától. Véleményük

szerint az elsőfokú ítélet [33] bekezdése köztudomású tényeket rögzít, amiket az elsőfokú bíróság a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján vett figyelembe, e tekintetben jogszabálysértést nem követett el.

[30] Végül rámutattak: az elsőfokú bíróság nem kötelezte a felpereseket a kutyaugatás túrésára és azt sem állapította meg, hogy az eb jogai a felperesek jogait megelőznék, csupán azt rögzítette, hogy az ugatása nem éri el azt a mértéket, ami a felpereseket tartósan és szükségtelenül zavarná.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[31] A fellebbezés alaptalan.

[32] A felperesek fellebbezésükben a Pp-ben megjelölt valamennyi felülbírálati jogkörre vonatkozó rendelkezést idézték, jogorvoslati kérelmük lényege szerint viszont az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó tevékenységét kifogásolták, azaz tartalmát tekintve a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérték. Erre figyelemmel az ítéltáblának a fellebbezésben foglaltak tükrében vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság megsértette-e a Pp. 237. §-ában, 269. §-ában és a 346. § (3) és (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, az általa lefolytatott bizonyítás eredményeként megalapozottan utasította-e el a keresetet.

[33] A felperesek kereseti kérelmüket arra alapították, hogy az alperesek közvetlen szomszédságukban tartott kutájának folyamatos, hangos ugatása, vonyítása a magánélet és a magánlakás tiszteletben tartásához fűződő személyiségi jogukat sérti. Az állított jogsértésre tekintettel kérték a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja és 2:52. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények alkalmazását.

[34] Elvileg minden személyiségi érdeksérelmet okozó magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a jogellenesség kizárt. Ilyen jogellenességet kizáró ok – egyebek mellett –, ha valaki jogszabály felhatalmazása alapján lépi át az oltalmazott magánautonómia határait. Valójában ennek általános alapját teremti meg a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésében foglalt személyiségvédelmi generálklauzula, amikor törvény és mások jogainak korlátai között szabja meg egyes nevesített személyiségi jogok szabad érvényesítésének lehetőségét. A perbeli esetben ennek különös jelentősége van amiatt a tény miatt, hogy a felek egymással szomszédos ingatlanokban élnek életvitelszerűen, így joggyakorlásuk kereteit behatárolják a szomszédjogi jogszabályok, kölcsönösen korlátozva egyes személyiségi jogaik érvényesülését. Ilyen személyiségi jog a felperesek által hivatkozott magánlakás és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jog. A magánlakáshoz való jog tartalma a bírói gyakorlat szerint, hogy tilalmazott minden olyan magatartás, és az érintett minden olyan magatartással szemben védelemben részesítendő, amely a magánszemélyt a lakásban folytatott és belátása szerint kialakított életében zavar, vagy akadályoz. A magánlakás a magánszféra, a magánélet tárgyi kerete, ahol a lakó, a lakás használója maga határozhatja meg életfeltételei kialakításának és gyakorlásának rendjét, amelyet mások és az állam is köteles tiszteletben tartani. Ez a perbeli esetre vetítve azt jelenti, hogy mind a felperesek, mind az alperesek jogosultak ingatlanaikban belátásuk szerint kialakítani saját életvitelüket, azonban nem minden korláttól mentesen: figyelemmel kell lenniük a Ptk. 5:23. §-ára, amely a dolog használatának általános magánjogi korlátját fogalmazza meg. Kimondja, hogy a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen a szomszédokat szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné. A használat jogával együttjáró kötelezettségek – így a szükségtelen zavarástól való tartózkodás is – a használati jogosultság

negatív elemei, amelyek nemcsak a dologi, hanem például a személyiségi jogok kollíziójában is értelmezhetők. A tulajdonos tehát a dolog használata során mások személyiségi jogainak gyakorlását a szükséges mértéket meghaladóan nem akadályozhatja, korlátozhatja. A dolog használatával járó szükséges zavarás, az ezzel okozott, tűrési kötelezettséggel terhelt személyiségi jogsértés határai a szomszédok ellentétes érdekeinek összemérésével, kiegyenlítésével húzhatók meg, meghatározása pedig a perben a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Téves tehát a fellebbezésnek az a tartalmi hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek érdekeit mérte össze a kutya érdekeivel, amelynek során ez utóbbit helyezte előtérbe.

[35] A kifejtetteknek megfelelően a személyiségi jog megsértésének megállapítását a felperesek által állított zavaró hatás akkor alapozhatja meg, ha az szükségtelen. Szükségtelennek pedig az a behatás minősül, amely a felperesek jogos – személyiségi jogi jellegű – érdekeit az adott körülmények között fennálló tűrési kötelezettségüket meghaladó mértékben sérti. Bizonyos mértékű zavarást többnyire mindenkinek el kell viselnie, az elvárt tűrési küszöb azonban esetenként eltérő lehet: függ a zavarás jellegétől, gyakoriságától illetőleg folyamatosságától, a lakókörnyezet sajátosságaitól, de befolyásolhatják egyéb, kimerítő jelleggel nem felsorolható körülmények is. Azt, hogy a szükségtelen zavarás milyen jogkövetkezménnyel jár, a zavarást elszenvedő fél jogsérelmének jellege alapján lehet meghatározni. Így, ha a fél azzal összefüggésben személyiségvédelmi igényt érvényesít, a Ptk. 2:51-53. §-ában foglalt szankciók alkalmazásának van, illetőleg lehet helye.

[36] Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a felek közötti jogvita az érdekek összemérése mentén dönthető el. Az érdekösszemérés során figyelembe kell venni egyfelől a felperesek magánéletének az ingatlanukban (magánlakásukban) való szabad kialakításához fűződő érdekét, ami jelenti – többek között – nyugodt pihenésüket. Másfelől mérlegelni kell az alperesek jogait is, köztük azt, amely a kutya kedvtelésből tartásához fűződik (és ami valójában ugyanezen személyiségi jogok körébe sorolható, hiszen ingatlanukban úgy kívánják magánéletüket folytatni, hogy a mindennapjaikhoz a kutyatartás is hozzátartozzon).

[37] A zavarás szükségességének és szükségtelenségének határa alapvetően a Korm.rendelet elsőfokú bíróság által is idézett 14. § (2) bekezdése alkalmazásával húzható meg. Eszerint a kedvtelésből tartott állatot úgy kell tartani, hogy az állat tartása lehetővé tegye annak természetes viselkedését, ugyanakkor a környező lakóközösség kialakult élet- és szokásrendjét tartósan és szükségtelenül ne zavarja. Az erről való döntés során figyelemmel kell lenni az adott terület kertvárosi, családi házas jellegére, a peres felek ingatlanainak egymáshoz viszonyított fekvésére, távolságára, nagyságára, arra, hogy a felperesek odaköltözésükkor mennyiben ismerték ezeket az adottságokat, számíthattak-e arra, hogy az alperesek kutyát fognak tartani. Az értékelés körébe kell vonni azt is, hogy az alperesek a kutyát a természetes viselkedését lehetővé tevő módon tartják-e, az negatív hatással van-e a környező lakóközösség kialakult életére, szokásrendjére, s ha igen, ez tartós-e.

[38] Az elsőfokú bíróság az ennek megítéléséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a peres felek személyes előadása, a tanúvallomások, a felvétel alapján vizsgálta, hogy az alperesek kutyája milyen intenzitással, időközönként és időtartamban ugat, az előidézi-e a felperesek jogsérelmét.

[39] A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelése jogszabálysértő: a Pp. 237. §-ában és 269. §-ában foglaltakat megsértve zárta ki a bizonyítékok köréből a felvételeket. Az ítéltábla álláspontjukat csupán annyiban osztja, hogy az elsőfokú ítélet [37] bekezdésében kifejtettek ellentmondásosak, mert az elsőfokú bíróság egyrészt úgy fogalmazott, hogy nem tekinti a felvételt perdöntő bizonyítéknak, majd azt rögzítette, hogy azt kirekesztette a bizonyítékok köréből. Valójában azonban a felvételt nem rekesztette ki a bizonyítékok közül, hanem a tartalmát vizsgálva és azt egybevetve az egyéb bizonyítékokkal

ítélte alkalmatlannak a felperesi tényállítások alátámasztására. Egyetért az ítéltábla azzal, hogy a felvételek készítési körülményeinek ismerete nélkül – amely a perben nem volt tisztázható – nem állapítható meg, hogy a kutyát a felvétel elkészítésekor érték-e, s ha igen, milyen külső, ugatásra ingerlő hatások. Ennek hiányában pedig nem lehet megalapozott következtetést levonni ugatásának indokolatlanságára. Mivel pedig az elsőfokú bíróság nem tekintette jogsértő bizonyítási eszköznek a felvételt, nem terhelte a Pp. 269. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettség sem a bizonyításra kötelezett, jogi képviselővel eljáró felperesek irányába.

[40] Nem merült fel a perben az anyagi pervezetés szükségessége sem, mert nem állt fenn a Pp. 237. § (3) bekezdés a)-c) pontjaiban foglalt feltételek valamelyike. A felperesek perfelvételi nyilatkozataikat teljes körűen előadták, bizonyítékaikat megjelölték, a pendrive-ot a bíróság rendelkezésére bocsátották és tisztában voltak az előadott tényállás alapján alkalmazható jogszabályhelyekkel is. Téves az az álláspontjuk, hogy a Pp. 237. §-ának alkalmazására okot adó körülmény, ha a bíróság egy bizonyítékot a mérlegelése során tartalmában nem talál alkalmasnak a kereseti követelést megalapozó tény bizonyítására. Annak értékelése, hogy a bizonyíték milyen bizonyító erővel bír, nem az anyagi pervezetésre tartozó kérdés, hanem arról a bíróságnak az érdemi döntésében, az egyéb bizonyítékokkal való egybevetése eredményeként kell állást foglalnia. Az anyagi pervezetés körében a bíróság tájékoztatási kötelezettsége a bizonyíték rendelkezésre bocsátására, bizonyítás indítványozásának elmulasztására, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége következményeire terjedhet ki. Ha a bíróság a bizonyíték anyagi jogi szempontú mérlegelését már a határozatának meghozatala előtt elvégezné és annak eredményeként további bizonyíték szolgáltatására hívná fel a felet, azzal megsértené a tisztességes eljárás követelményéhez (Alaptörvény XXVIII. cikk) sorolható fegyveregyenlőség elvét. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság eljárása nem sértette a Pp. 237. §-ában foglaltakat.

[41] Arra helytállóan hivatkoztak a felperesek, hogy a perben meghallgatott (tanú 3. neve) tanú, az I. rendű alperes fia felismerte a felvételen a saját kutyájuk ugatását, amely tény az alperesek sem tettek vitássá. A Pp. 5. §-a a jóhiszemű eljárás kötelezettségét rója a peres felekre eljárási jogaik gyakorlása és kötelezettségeik teljesítése során, valamint a Pp. rendelkezik az azt sértő személyekkel szemben alkalmazható jogkövetkezményekről, nem nevesíti azonban a jóhiszemű pervittel ellentétes cselekményeket. A felperesek érvelésével szemben az ítéltábla álláspontja az, hogy nem minősül a jóhiszemű pervittel ellentétben álló magatartásnak, ha a fél a tanúvallomás ismeretében a nyilatkozatát nem módosítja. A valóságnak megfelelő nyilatkozatok megtételének követelménye [Pp. 4. § (3) bekezdés] nem terjed ki arra, hogy a fél a saját meggyőződésével ellentétes álláspontra helyezkedjen egy tanúvallomás ismeretében, ahogy arra sem köteles, hogy a tanúvallomás valamely egyéb bizonyítékot érintő bizonytalanságából kimozdítsa és a tanú által előadottakat tényként fogadja el. A tanúvallomások mérlegelése a bíróság feladata (Pp. 279. §).

[42] Abból a körülményből sem lehet az alperesek felperesi állításokkal ellentétes tudomására következtetni, hogy az általuk készített kamerafelvételeket nem csatolták be. Egyfelől a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a felpereseket terhelte igényük megalapozottságának bizonyítása, tehát nem az alpereseknek kellett az általuk készített képfelvételekkel a felperesek tényállításait cáfolni; másfelől azok hiánya nem jelenti a felperesi felvételek tartalmának elismerését, ahogy arra sem lehet alappal következtetni, hogy tudták, az általuk készített kamerafelvételek alkalmatlanok a felperesi bizonyíték cáfolatára. Erre figyelemmel nincs olyan alperesi magatartás, amely rosszhiszemű pervitelenek minősülne, illetőleg amelynek jogkövetkezményeként a felperesi tényállításokat valóban kellene elfogadni.

[43] Osztja az ítéltábla a felperesek fellebbezési álláspontját abban, hogy az elsőfokú eljárás során nem került feltárássra és bizonyításra sem az alperesek állattartásának megfelelősége.

Ezért az ítéltábla mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásának [4] bekezdésében ezzel összefüggésben rögzített megállapításokat. A döntés szempontjából azonban ennek nincs döntő jelentősége, mert nem ez volt a kereset elutasításának indoka, hanem az, hogy a felperesek nem bizonyították sikerrel állításaikat, a jogsértés megvalósulását, a szükségtelen, ezzel személyiségi jogsérelmet okozó zavarás tényét. Önmagában az, hogy a kutya öblösen ugat és vonyít, nem támasztja alá a tartási hiányosságokat, ezáltal a Pp. 346. §-ában foglaltak sérelme nem állapítható meg.

[44] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat okszerűen mérlegelte és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek kutyájának ugatása nem idézi elő a felperesek szükségtelen zavarását. Lényeges, hogy kizárólag a felperesekkel hozzátartozói viszonyban levő (tanú 1. neve) és (tanú 4. neve), valamint a velük baráti kapcsolatot ápoló (tanú 2. neve) tartotta azt tanúvallomásában zavarónak, ellenben a felek szomszédságában lakó, elfogulatlan tanúk a felperesek ezzel kapcsolatos tényállításait nem igazolták: őket a környezetükben zajló eseményekre, történésekre fokozott érzékenységgel reagáló személyekként jellemezték, akik nemcsak az alperesek kutyájának ugatását, hanem az utcai kutyasétáltatást, a gyermekek kerékpározását, és a zenehallgatást is rendszeresen kifogásolják. Ezzel összefüggésben ki kell emelni, hogy a személyiségvédelemre alapot adó jogsértés megítélése során nem az érintett szubjektív érzékenysége, hanem a külső, objektív mérce az irányadó (PJD2017. 16. II.).

[45] Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a peres felek (település neve) kertvárosi részében magánházak lakóövezetben élnek, ahol a kedvtelésből való kisállattartás megszokott, elfogadott és jogszabály által engedélyezett. Az alperesek már a felperesek odaköltözése előtt itt éltek és kutyát tartottak, amely tényről a felperesek is tudtak, ahogy tisztában voltak az ingatlanaik közötti csekély távolsággal, a kutya mozgási területével és azzal, hogy az az ingatlanuk telekhatáráig terjed. Ilyen körülmények között számítaniuk kellett arra, hogy a kutya a külső ingerekre reagálva, természetes viselkedéséből adódóan ugatni fog, amit a józan ész határain belül túlni kötelesek. Itt tér ki az ítéltábla arra, hogy a felek szomszédságában élő tanúk ingatlanainak az alperesi ingatlantól való távolsága nem tekinthető olyan jelentős mértékűnek, ami a hanghatások erőteljes mérséklődését eredményezné, ezért az általuk előadottak valósága nem kérdőjelezhető meg csupán amiatt, hogy ingatlanaik nem a közvetlen szomszédságban találhatók. E tanúvallomások alapján pedig arra lehet következtetni, hogy az alperesek kutyája más hasonló fajtájú, életkorú kutyákhoz képest nem ugat sem többet, sem hangosabban, avagy hosszabb ideig, ezért nem állapítható meg, hogy a felperesek élet- és szokásrendjét tartósan és szükségtelenül zavarná.

[46] Megjegyzi az ítéltábla, az alperesek a per során a kutya mozgásterét leszűkítették, így az már nem tud a felperesi ingatlan közvetlen közelébe jutni, ami a felperesek álláspontjával ellentétben nem annak a bizonyítéka, hogy a zavaró hatást maguk is elismerték. Ezzel együttműködésükről és arról tettek tanúbizonyságot, hogy magatartásukkal önként igyekeznek a kutyaugatás felperesek szubjektív érzései szerinti zavaró hatását mérsékelni.

[47] A felperesek alappal kifogásolták fellebbezésükben a kutyák viselkedésével, a kutyatartás alapjaival kapcsolatos elsőfokú ítéleti indokokat {[33] bekezdés}. Miután ezekre az elsőfokú bíróság bizonyítást nem folytatott le, azokat nem tehette ítélete indokolásának részévé. Erre figyelemmel az ítéltábla e megállapításokat az indokolásból mellőzte. Lényeges azonban, hogy ez a jogvita érdemi elbírálását nem befolyásolja és nem kérdőjelezi meg az eljáró bíró elfogulatlanságát sem, mert bár nem jelölte meg ítéletében, hogy az ezzel kapcsolatban kifejtetteket a saját álláspontjaként rögzítette, vagy valamely konkrét forrás képezte annak alapját (szakirodalom, jogszabályi indokolás stb.), azok mégsem egyoldalú, szubjektív megközelítést, véleményt tartalmaznak, hanem a kisállattartás legfontosabb elemeit magában foglaló elveket.

[48] Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során jogszabálysértést nem követett el, a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetést levonva hozta meg érdemi döntését, amelyre tekintettel ítéletét az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[49] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperesek a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek másodfokú perköltségének viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján a fellebbezési ellenkérelemben foglaltak szerint határozta meg.

[50] A perre az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog szabályai alkalmazandók. A felperesek fellebbezésük sikertelenségére tekintettel a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelesek a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

[51] Az ítéltábla tájékoztatja a felpereseket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10031000-01070047-09060018 számú számlájára kell megfizetniük, közleményként feltüntetve az adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

[52] Figyelmezteti a felpereseket, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetniük.

[53] A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 21/2017. (XII.27.) IM rendelet 2023. január 1. napjától hatályos 3. § (2) bekezdése értelmében az előzetesen meg nem fizetett eljárási illetéket már nem az adóhatóság erre irányuló külön felhívására kell megfizetni, hanem az illeték viseléséről döntő jogerős határozat rendelkezése alapján. Erre tekintettel a felperesnek az elsőfokú eljárási illetéket is a másodfokú eljárási illetékkal egyező módon kell megfizetnie.

[54] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2023. május 26.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Béri András sk
táblabíró

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.015/2023/7.

A felperesek:

(I. r. felperes neve) ((lakcím) I. rendű

(II. r. felperes neve) ((lakcím) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Kincses István Ügyvédi Iroda (iroda címe., ügyintéző: dr. Kincses István ügyvéd)

Az alperesek:

(I. r. alperes neve) (cím.) I. rendű

(II. r. alperes neve) (cím.) II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Letavecz Ilona ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

személyiségvédelmi igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Gyulai Törvényszék 14.P.20.142/2022/12.

A fellebbezést benyújtó felek:

felperesek, 14.P.20.142/2022/13.

KIJAVÍTÓ VÉGZÉS

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.015/2023/5. számú ítéletének indokolási részének [51] bekezdését az alábbiak szerint javítja ki:

„Az ítéltábla tájékoztatja felpereseket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetniük, közleményként fel kell tüntetni az adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.”

A kijavító végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A peres felek között személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indult perben az ítéltábla a Pf.II.20.015/2023/5. szám alatt ítéletet hozott. Elírás folytán az ítélet indokolási részének [51] bekezdésében az ítéltábla tévesen tüntette fel a Nemzeti Adó- és Vámhivatal számlájának a számát, ezért azt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 352. § (1) bekezdése alapján a jelen végzés rendelkező részében foglaltak szerint kijavította.

[2] A kijavító végzés ellen a Pp. 352. § (4) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2023. június 9.

Dr. Kiss Gabriella sk.
sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

Dr. Béri András

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró